

Куліш Пантелеймон Олександрович 1819—1897

Біографія

Український письменник, поет, фольклорист, етнограф, перекладач, критик, редактор, видавець.

Народився 7 серпня (26 липня за старим стилем) 1819 року в містечку Воронежі колишнього Глухівського повіту Чернігівської губернії (тепер — Шосткинський район Сумської області).

Був дитиною від другого шлюбу заможного хлібороба Олександра Андрійовича і дочки козацького сотника Івана Гладкого — Катерини. На хуторі під Воронежем хлопчик змалечку наслухався різних казок, переказів, легенд, особливо народних пісень, які наспівувала йому мати. Була в нього і «духовна мати» — сусідка по хуторах Уляна Терентіївна Мужилівська, що навернула його до книжної мудрості і наполягла на навчання в Новгород-Сіверській гімназії. Про свої перші свідомі роки життя і навчання Панько Куліш розкаже в повістях «История Ульяны Терентьевны» (1852 р.), «Феклуша» (1856 р.) і «Яков Яковлевич» (1852 р.). Та першим його літературним твором була оповідка «Циган», яку він витворив із почутої від матері народної казки. З кінця 30-х років Куліш — слухач лекцій у Київському університеті. Та мрія навчатися тут, яку плекав із 1834 року, коли ще зробив першу невдалу спробу вступити до цього навчального закладу, обірвалася в 1841 році. Куліш не мав документального свідчення про дворянське походження, хоча його батько і був із козацько-старшинського роду, а отже — й права навчатися в університеті. Кілька років слухання лекцій на словесному, а згодом на правничому факультеті виявилися визначальними для його подальшої долі. Куліш написав у той час «малоросійські оповідання» російською мовою — «О том, от чего в местечке Воронеже высох Пешевцов став» і «О том, что случилось с козаком Бурдюгом на Зеленой неделе», а також повість із народних переказів «Огненный змей». Письменник завдяки протекції інспектора шкіл М. Юзефовича дістав посаду викладача в Луцькому дворянському училищі. В цей час він пише російською мовою історичний роман «Михайло Чарнышенко...», віршовану історичну хроніку «Україна» і оповідання-ідилію «Орися». Згодом Куліш працює в Києві, у Рівному, а коли журнал «Современник» починає друкувати в 1845 році перші розділи його славетного роману «Чорна рада», ректор Петербурзького університету П. Плетньов (він і редактор «Современника») запрошує його до столиці на посаду старшого вчителя гімназії і лектора російської мови для іноземних слухачів університету.

Через два роки Петербурзька Академія наук за рекомендацією П. Плетньова посилає П. Куліша у відрядження в Західну Європу для вивчення слов'янських мов, історії, культури та мистецтва, куди він вирушає із своєю вісімнадцятилітньою дружиною Олександрою Михайлівною Білозерською, з якою побрався 22 січня 1847 року. Боярином на весіллі був співучий, дотепний, веселий друг Пантелеймона — Тарас Шевченко.

Недовго тривала щаслива подорож. У Варшаві Куліша як члена Кирило-Мефодіївського товариства заарештовують і повертають до Петербурга, де добрих три місяці допитують у третьому відділі, але довести його приналежність до таємної антикріпосницької організації не можуть. Однак висновок царської жандармерії чіткий: «Учителя 5-ої С.-Петербурзької гімназії 9-го класу Куліша, який хоча й не належав до цього товариства, але був у дружніх зв'язках із усіма його учасниками і самовиношував надзвичайні думки про вигадану важливість України,

вмістивши навіть у надрукованих ним творах багато двозначних місць, які могли вселяти в малоросів думки про право їх на окреме існування від імперії, — заточити в Олексіївський рavelін на чотири місяці і потім відправити на службу у Вологду...»

Після «щирого каяття» Куліша, клопотань сановитих друзів дружини та її особистих благань покарання було замінене: його ув'язнили на два місяці в арештантське відділення військового госпіталю, а звідти відправили на заслання в Тулу. На перших порах молодому подружжю було нелегко. Бідували, але проведені в Тулі три роки і три місяці не пройшли марно. Куліш пише тут «Историю Бориса Годунова и Дмитрия Самозванца», історичний роман «Северяки», який згодом з'явиться друком під назвою «Алексей Однорог», автобіографічний роман у віршах «Евгений Онегин нашего времени», роман «Петр Иванович Березин и его семейство, или Люди, решившиеся во что бы то ни стало быть счастливыми», вивчає європейські мови, осягає «механіку» романного мислення В. Скотта, Ч. Діккенса, захоплюється поезією Дж. Байрона і Р. Шатобріана, ідеями Ж.-Ж. Руссо.

Після довгих клопотань перед третім відділом Куліш здобув посаду у канцелярії губернатора, а згодом почав редагувати неофіційну частину «Тульских губернских ведомостей».

Наближалось 25-ліття царювання Миколи I. Цілком можливо, що з ласки кривавого монарха, а особливо завдяки клопотанням вірної подруги Олександри Михайлівни, П. Плетньова та протекції земляка сенатора О.В. Кочубея, П. Куліш повертається до Петербурга, де продовжує творити, хоча друкуватися деякий час він не мав права. Та це його не зупиняє. Під криптонімом «Миколай М.» він публікує в Некрасовському «Современнике» російські повісті і двотомні «Записки о жизни Николая Васильевича Гоголя».

Знайомство на Полтавщині (де Куліш хотів придбати власний хутір) із матір'ю Гоголя спонукало його до підготовки шеститомного зібрання творів і листів Миколи Гоголя. Та найбільшим своїм творчим успіхом Пантелеймон Куліш вважав двотомну збірку фольклорно-історичних і етнографічних матеріалів «Записки о Южной Руси». З'явилися вони в Петербурзі в 1856 – 1857 роках у двох томах і викликали подив та захоплення. «Записки о Южной Руси» друкують з насолодою не тому, що в них є моє, а тому, що передаю світові пам'ятки духу народного, яким у моїх очах нема ціни», — так писав він в одному із листів до С. Аксакова.

Збірка була написана «кулішівкою» — придуманим Кулішем першим українським фонетичним правописом, який згодом прислужився і для друку «Кобзаря» 1860 року, і для журналу «Основа». Творчо багатим і успішним був для П. Куліша 1857 рік. Виходить «Чорна рада», український буквар і читанка — «Грамматка», «Народні оповідання» Марка Вовчка, які він відредагував і опублікував, відкривається власна друкарня. Нові плани, нові оповідання на культурну розбудову гнобленого українського народу. Та надії на цензурні послаблення не виправдовуються, хоча Куліш ще остаточно не розчарувався у імператорі Олександрі II. А поки що він вибирається з дружиною до Москви, гостює у свого друга С.Т. Аксакова, відвозить дружину на хутір Мотронівку (Чернігівщина), щоб згодом звідси в березні 1858 року разом вирушити в мандри по Європі. Там він, уважно фіксуючи у листах найменші деталі життя європейських народів, приглядається до тодішніх здобутків цивілізації, але не захоплюється ними. Навпаки, переймається глибшою вірою в майбутнє природно-патріархального побуту. Хутір як форма практичного втілення руссоїстської ідеї гармонійного життя серед природи і як духовний оазис національної самобутності — цей ідеал упевнено захоплював Пантелеймона Куліша. Але до реалізації цього ідеалу приступати було ще рано. Жила віра в заснування у Петербурзі українського журналу. Однак дозволу на це не одержує. Тоді хай буде альманах «Хата», вирішив письменник. А тим часом брат дружини В. Білозерський клопочеться про видання першого українського часопису «Основа». П. Куліш разом із дружиною, яка починає друкувати оповідання під псевдонімом Г. Барвінок, зразу ж захоплюється підготовкою

матеріалів для цього літературного й громадсько-політичного журналу. Насамперед дбає про історичне виховання українського громадянства. Тому приступає до написання «Історичних оповідань» — своєрідних науково-популярних нарисів із історії України — «Хмельницина» і «Виговщина». З'являються вони в 1861 році в «Основі». Сторінки цього журналу заповнюють і його перші ліричні поезії та поеми, що були написані вже після другої подорожі по Західній Європі, яку він здійснив разом із М. Костомаровим.

Водночас Куліш укладає свою першу поетичну збірку «Досвітки. Думи і поеми», що виходить у Петербурзі в 1862 році — якраз перед появою в 1863 році ганебного Валуєвського циркуляра, яким царське самодержавство обмежило друкування українською мовою. Та слава про Куліша вже долетіла до Галичини, де львівські журнали «Вечерниці» і «Мета» публікують його прозу, поезію, статті... «Куліш був головним двигачем українофільського руху в Галичині в 60-х і майже до половини 70-х років», — писав Іван Франко, особливо відзначаючи його співробітництво в народовському журналі «Правда».

Чотири роки перебування у Варшаві, матеріальні статки (тут був на посаді директора духовних справ і членом комісії для перекладу польських законів) дали змогу письменникові набути неабиякого досвіду й знань (праця в державній установі, вивчення архівів, де він робить численні записи для майбутніх історичних досліджень, дружба із польською інтелігенцією і галицькими українцями, зокрема у Львові, де часто буває).

Людина емоційна і діяльна, схильна до беззастережного обстоювання виношеної ідеї, П. Куліш терпляче і цілеспрямовано добирає матеріали для обґрунтування концепції про негативний вплив козацьких і селянських повстань на розвиток української державності і культури. Працюючи у Варшаві в 1864 – 1868 роках, з 1871 року у Відні, а з 1873 — у Петербурзі на посаді редактора «Журнала Министерства путей сообщения», він готує тритомне дослідження «История воссоединения Руси», в якому прагне документально підтвердити ідею історичної згубності народно-визвольних рухів і піднести культуротворчу місію польської шляхти, ополяченого українського панства і російського царизму на Україні.

Роки збігали, відходили в небуття друзі, однодумців, по суті, не залишилося, надто після появи «Истории воссоединения Руси», яка була зустрінута українською громадськістю із розчаруванням і обуренням. Та й сам П. Куліш розчарувався і в державній службі, і в своїх «москвофільських» орієнтаціях. З'являється 1876 року Емський указ, згідно з яким заборонялося друкувати українською мовою будь-які тексти, крім художніх творів і історичних документів, ставити театральні спектаклі; не дозволялися прилюдні читання українською мовою, а також викладання нею будь-яких дисциплін... Львівський журнал «Правда» в 1876 році у статті «Указ проти руського язика» аналізує наслідки цього згубного для української культури шовіністичного указу, а через два роки М. Драгоманов подає до Міжнародного літературного конгресу в Парижі науковий реферат, у якому інформує європейську громадськість про самодержавну акцію щодо цілковитого усунення української мови з громадського життя.

П. Куліш оселяється на хуторі Мотронівка. Тут господарює, творить, зокрема, укладає із своїх російськомовних статей і україномовних художніх творів збірку «Хуторская философия и удаленная от света поэзия», яку після появи друком 1879 року цензура забороняє і вилучає з продажу. Бо після земського указу обстоювати право українського народу на свій самобутній культурний розвиток, як це робив Куліш, було крамолою. Та це не зупиняє вченого, письменника. Його погляд то знову сягає далекої Галичини, куди він посилає свою «Крашанку русинам і полякам на Великдень 1882 року» в надії залучити до спільної культурницької діяльності українських і польських інтелігентів, то приглядається до мусульманського світу, передусім до етичних засад Ісламу (поема «Магомет і Хадиза», 1883 р., драма у віршах «Байда,

князь Вишневецький», 1884 р.).

Куліш багато перекладає, особливо Шекспіра, Гете, Байрона, готує до видання в Женеві третю збірку поезій «Дзвін», завершує історіографічну працю в трьох томах «Отпадение Малороссии от Польши», листується з багатьма кореспондентами, переймається розбратом слов'янських націй, особливо шовіністичними заходами польської шляхти в Східній Галичині щодо українського населення, дбає про видання прогресивних журналів і газет.

Із відблиском в очах молодого жару, у змаганні знесилоного тіла з творчим духом і пішов Пантелеймон Куліш 14 лютого 1897 року з життя на своєму хуторі.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kulich_panteleimon_oleksandrovych